

Старецътъ не можа да издържи дивия погледъ на разсилния, та се изново умисли и заговори въ себе, като клатѣше глава:

— Когато една работа нѣма да се посрѣшне, то е такава!

Слѣдъ малко тѣй продължи на смегченъ тонъ:

— Ехъ, като е той, ще почакамъ тукъ малко. Какво да се прави?

Пакъ потегли да седне върху единъ близу тукъ санджъкъ, пѣленъ съ пѣкакви ветхи книжа въ кѣта на коридора.

— Дѣдо, тукъ не можешъ да седишъ! Иди тамъ срѣща хе, до стѣлбата! се озъби пакъ разсилниятъ.

И старецътъ, покоренъ на всичко, се завлѣче по лека до указаното мѣсто и сложи морното си тѣло върху единъ разнебитенъ столъ.

Измина се доста врѣме. Вървѣха и важно поглеждаха чиновници, охранени, изпрѣмѣнени, наперени — нѣкои лѣниво се изгачваха по стѣлбитѣ — съ капели, бради, бастунчета или чадѣри, а други и съ очила; щифалитѣ имъ шумно съърцаха по каменнитѣ стѣпала и по одѣра. Всички любопитно изгледваха стареца, а той тѣхъ — боязливо. Мина и Митко, ама никой никого не позна.

Дѣдо Генко седѣше като на трѣни; напрѣгаше очи и уши да види и чуе всичко, що става около му. Много се притѣсни.

Врѣме минаваше. Догдѣто старецътъ се чудѣше отдѣ да почне, случайно край него бързо мина едно бойковче писарче съ писалка на ухо и купъ книжа въ рѣжа, позна го и го запитва, какво дири тукъ.

И нему дѣдо Генко обясни работата.

То се разбра добрѣ, посочи на стареца едни врата и бързо отмина. Слава Богу! Изгледваше, като че ли Митко се намѣри.

Сега дѣдо Генко стана и, като се озѣрташе, присламчи се до една стая. Тѣкмо до вратата ѝ, другъ разсиленъ му изкрѣска:

— Дѣдо, тѣй се не влиза тамъ! Какво искашъ? Кого диришъ?